د چرسي زوی (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

.............کتاب پېژندنه:...

د کتاب نوم: **د چرسي زوی (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپریدو کال: **2021 زېږدیز ـ ۱۳۹۹لمریز کال**

....

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۷ م کال قندهار

نرى نرى باران ورېدلو، سړی د چرسو په نشه کې غرق و ، ګډوډې یې ويلې د دروازې ټک شو ځوان بې له سلامه کورته دننه شو سړي غږ کړ:

- د سپي زويه! دروازه د ولې خلاصه پرېښوه؟
- پرېږده چې پاکه هوا راشي ټول کور د چرسو بوی نيولی ده

سړی څو شيبې چُپ و، لنډه شيبه وروسته يې غږ کړ:

- وه عبدالله، دلته راشه

ځوان ور روان شولو د کور دروازه خلاصه وه باران نور هم زور ومندلو، سړي وويل:

- رډ رډ مه را ګوره لاس مې ونيسه برنډې ته ځم

بې له څه ويلو يې خپل پلار له لاس ونيولو د برنډې پر څنډه يې کينولو ترې روان شو، سړي چغه کړه:

- صبرشه! څه درته وايم
- ووايه! دادا
- ته خو کينه

هلک کيناست، سړي ترخه مُسکا وکړه په مړه لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مينه د چرسو د لومړۍ نشې پهٔ څېر ده، دويم ځل د حتماً زړه ورته کيږي، خو! که د وکړه تر مرگه يې نشې پريښودی.

هلک چُپ و، د دروازې خواته ځير و، لنډه شيبه وروسته، له دروازې يوې جلۍ سر راښکاره کړ، ټيکری يې پهٔ غاړه کې اچولی وو، زلفې يې لمدې وې نظر يې د عبدالله خواته شو غږ يې کړ:
- ځوانه !

پلار يې ور وکتل يو دم يې وويل:
- مه ورځه! کوپار دي
ځوان نظر ترې غلا کړ اسمان ته يې کتل چې جلۍ بيا غږ کړ
- مرستې ته اړتيا لرم

ځوان ور روان شو د پلار خبر يې وانه وريدله دروازې ته نږدې ور ودريدلو، شيبه وروسته دوه گامه شاته شو ويې ويل:
- څه دي؟
- ستا نوم څه دی؟
- ستونزه څه ده؟ نوم مې څه کوې؟
- وبښه غوصه کيږه مه، زه له امريکا د ډاکومېنټري فلم جوړولو لپاره راغلې يم، موټر مې ستاسو د کور دروازه کې خراب شو او دلته نور هيڅوک نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښاااا! ته نو په ریښتیا کاپره یې
- نه نه زه مسلمانه یم اوسیږم هلته
ځوان په غوصه وویل:
- نو ټیکری د په سر کړه

جلۍ په تیزۍ ټیکری تر سره تاو کړ، عبدالله د موټر خوا ور روان شو جلۍ وویل:
- زما نوم سارا دی
- نو زه څه وکم؟
جلۍ غلې شوه، څو ګامه شاته ولاړه د کور د دروازې څنډې ته ودرېدله، د موټرسایکل غږ شو یو کس پرې سپور ؤ عبدالله ته یې وویل:

- ته څه کوې؟ کورته دننه شه کلي ته ترهګر راغلي په یوه فېرنګۍ پسې ګرځي، کورونه تالاشي کوي

موټرسایکل حرکت وکړ خو کس سارا ونه لیده، عبدالله منډه کړه او جلۍ یې له متې ونیوله او کورته یې دننه کړه.

جلۍ په غوصه وویل:
- څه کوې؟ خوګ د کړم
- چُپ شه! موږ بهٔ هم په غم واړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ولې؟
- تاپسې ترهګر ګرځي همدلته اوسه

د جلۍ رنګ زیړ واوښت، ورو یې وویل:
- اوس بهٔ څه کیږي؟
- همدلته اوسه زه دومره بې غیرته نهٔ یم چې ور خوشي د کړم

د جلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې، روانه شوه...

د مازدیګر وخت کېدو جلۍ د خونې پهٔ یو څنډه کې ناسته وه، راډیو غږېده، هلک لستونې بډې وهلې وو راغی جاینماز یې را واخیست پر ځمکه یې خور کړ، لمونځ یې خلاص سلام یې وګرځولو سارا ورته کتل د عبدالله پرې نظر شو، سارا باڼه له یو بل سره وروستل مخ یې بل خوا کړ، عبدالله وویل:
- پاڅه، راځه!
- چیرته؟
- لمونځ نهٔ کوې؟

سارا غلې وه، عبدالله وویل:
- ونه وایې چې لمونځ مې ندی زده
- نه! زده مې دی خو اودس...

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله د خبرو مېنځ کې ور ولوېد ویې ویل:
- هلته تشناب دی، هوا سړه ده ګرمې اوبه مې درته پریښې ورشه اودس وکړه

لنډه شېبه وروسته سارا پاڅېده اودس او لمونځ یې وکړ پر جاینماز ناسته وه، سترګې یې لهٔ اوښکو ډکې وې چې څه بهٔ کیږي چې د عبدالله د پلار غږ یې واورېدلو ویل یې:

- دا دروغ دي چې له معشوقې بغیر څوک مري، خو! خو مري هم، نه! نهٔ مري واده هم کوي خو نهٔ به مېرمن ترې راضي شي نه به یې اولاد د پلار مینه وګوري.

عبدالله خونې ته دننه راغی، سارا وویل:
- نوم دې راته نهٔ وایې؟
- وایم یې! عبدالله دی.
- عبدالله پلار دې ولې داسې بل ډول خبرې کوي؟
عبدالله غلی شو له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:
- اول مئین ؤ، اوس چرسي دی نشه چې وکړي همداسې خبرې کوي، چې پهٔ هوښ وي ماته د مینې نهٔ کولو نصیحت کوي
- او مور دې؟
- مور نشته، زما پیدایښت ترې ژوند واخیست

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا هېڅ ونهٔ ویل همداسې ناسته وه، باران دریدلی و، د ناوو شړنګهار ختلو...

تیاره خوره شوه، عبدالله د باندې و، د غوا وابنه یې تړکول، غوا ته یې وابنه واچول، غوا وتړېیده عبدالله څو ګامه شاته شو، لنډه شیبه وروسته روان شو پخلنځي ته دننه شو، له خاورین لوښي یې پهٔ دیګ کې چکه واچوله پر نغري یې کېښودلو، ډوډۍ یې وړه کړه پاخه شوي کورت یې پرې واچولو، لاټېن یې روښانه کړه او کاسه پهٔ لاس کې، روان شو...

خونې ته دننه شو، غږ یې کړه:

- اې راځه ډوډۍ تیاره ده

- څه؟

- ډوډۍ نه خورې؟

- نه زه ډاېټینګ کوم د شپې ډوډۍ نهٔ خورم

- ډاېټېن هغه چیشی وي؟ ښه پرېږده یې بلا مې درپسې ، مې خوره!

شپه پخېده، د خوب وخت شو عبدالله بړستن پهٔ تخرګ کې نیولې وه ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پر بام ويده کېدم، اغه دی ستا د خوب ځای همدلته ويده شه
- مننه

عبدالله روان شو، بام ته وختو، د خوب ځای يې ځانته جوړ کړ، يخ شمال ؤ، برېستن يې پرځان کش کړه او د واره ويده شو...

سهار شو، اسمان ځای ځای وريځ ؤ، اودس او لمونځ يې وکړ، له باندې يې د خونې ښيښه ټک ټک کړه غږ يې کړ:
- وينښه شه لمونځ وکړه له ځانه په ريښتيا کاپره مه جوړوه

سارا وينښه نۀ شوه عبدالله بام ته پۀ ختو شو له ځانه سره يې وويل:
- بلا مې درپسې، ما خپله غاړه خلاصه کړه

عبدالله پر بام پروت و ، د غرونو څوکې زيړې ښکارېدې لمر را وخوت، له بام ښکته شو سارا له خوبه پاڅېدلې وه د انګړ په مېنځ کې ناسته وه او له اوبو ډک ستل ته يې شګې غورځولې عبدالله پۀ غوصه وويل:
- دا اوبه ستا پلار بيا راوړي؟
سارا غلې شوه عبدالله روان شو لنډه شيبه وروسته يې ور غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوبه به زه درته راوړم، خو پلار ته مې مه رسه، مړ دی.

عبدالله تک سور شو، همداسې روان شو د سهار چای تیار شو د عبدالله او پلار ناست وو پلار یې وویل:
- هغه فېرنگۍ چای نهٔ څکي، ور غږ کړه اوس خو د پهٔ غم اړولي یو
- نه هغه ډاېټېن کوي
پلار یې ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:
- ورشه ورشه ور غږ کړه

عبدالله د باندې ووت ور غږ یې کړ:
- راځه چای وڅښه

سارا شگې له لاس وغورځولې ور روانه شوه، د دسترخوان نه لرې کیناسته د عبدالله پلار وویل:
- نږدې کینه اوس یې تر خولې نهٔ شو در رسولی

سارا د شیدو پیاله پورته کړه او لرې کیناسته، عبدالله وویل:
- یو څه خو وخوره
- زه کوچ نهٔ خورم هغه لوړه کالوري لري
- دادا! ما خو وویل چې دا ډاېټېن کوي
- ډایټېن نه ډایتینگ
- همغه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار چای يې وخوړ نهه بجې کيدونکې وې، عبدالله خره له کوره وباسله وابنو پسې فصل ته ولاړ پر لاره روان وو د جومات د لاوډسپيکر کرکر وخوت يو غږ شو:

- وتهولو مسلمانانو ته خبر ورکول کيږي چې موږ په يوه کاپره پسې ګرځو د هرچا کور کې چې پيدا سوه، دواړه به را ځوړند کړو

له اوريدو سره سم عبدالله خره بېرته کورته روانه کړه په بيړه کورته دننه شو، غږ يې کړ:

- فېرنګۍ! راووځه

سارا منډه کړه ويې ويل:

- څه شوي؟

- راځه چې ځو ګني دواړه به ووژني

سارا حيرانه ولاړه وه، عبدالله وارخطا وو سارا يې ترلاس ونيوله او روان شو پلار يې ور غږ کړ:

- ته هم کاپر شوې چېرې ځې؟

عبدالله وويل:

- ځانته پام کوه دادا زه به ژوندی راشم يا نه خدای پوهيږي

همداسې له دروازې ووتل سارا يو دم ودريدله، ويې ويل:

- موټر کې زما بيک ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ورشه ژر را واخله

بیک یې له موټر را واخیست درونړ وو زور یې نه پرې رسیدلو، عبدالله ترې واخیست ورو یې وویل:
- راکه! مزدور خو دې شته دی.

له کلې ووتل پر لوی لاره دریدلي وو عبدالله وویل:
- دلته به دې یو موټر کې کېنوم او ورځه کابل ته
د سارا اوښکې پر مخ روانې شوې:
- اوس څه شوي؟
- زه ویریږم نشم تللی یواځې

عبدالله غلی شو څو شیبې وروسته یو موټر له لرې تر سترګو کېدو سړک تش وو، عبدالله ورته لاس وخوځولو، موټر ودرېدلو موټروان وویل:
- و چیرې ځئ؟
- تر کابله ځو
- زه تر غزني ځم کهٔ ځئ نو را پورته سئ

عبدالله موټر ته بیک ور خطا کړ سارا یې څټ ته سېټ کې کېنوله دی مخې ته کیناستلو موټر روان شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر ډېر ورو ورو روان وو، ټایپ کې هندي سندره چالانه وه
عبدالله شاته وکتل سارا سندرې ته سر خوځولو یو دم یې وویل:
- دا چیش شول، سمه پښتو ور واچوه

موټروان له ټایپ کسېټه راوباسله عبدالله ته یې ورکړه ویې ویل:
- آغه قلم دی راوخله پکې را تاو یې کړه چې سر شي، پښتو سندرې راځي

عبدالله پرې لګیا شو کسېټه یې سر کړله موټروان ته یې ورکړه، موټروان ټایپ ته ور واچوله د وړمې دا سندره چالانه شوه:

سترګې تماچې دي زما شوندې مې لالونه دي
بل مې اشنا ګوره پهٔ غونډۍ زنه خالونه دي

عبدالله ډېر ورته خوشحاله شو غږ به یې لا پسې جګ کړ، سارا به له ځانه سره پهٔ خندا شول ځانه یې سره یې ویل:
- هاهاها، دا څه انتیکه سندره ده

لارې خرابې وې موټر ورو تللو شپه شوه، سارا ویده شوې پهٔ عبدالله هم خوب غلبه کړې وه چې موټر ودرېدلو موټروان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دلته مو ډوډۍ وخورئ شپې ته اوږد سفر لرو
موټروان ښکته شو، عبدالله شاته وکتل سارا پهٔ کلک خوب ویده وه، له ځانه سره یې وویل:
- معصومه ده!
غږ یې پرې وکړ:
- سارا!
سارا له خوب پاڅېده او حیرانه وه چې پخپل نوم یې غږ پرې وکړ ویې ویل:
- هو
- څه درته راوړم څه خورې؟
- هرڅه راوړې خورم یې

عبدالله هم حیران شو له موټر ښکته شو ځان سره یې ویل:
- فیرنگۍ ډایټن پریښود

عبدالله بیرته د موټر خو را روان شو له ځان سره یې قابلي پلو له هوټل راخیستی وو موټر ته پورته شو سارا ته یې ورکړ ویې ویل:
- وخوره وخوره! پولاو دی
سارا مُسکۍ شوه او په خوړلو یې پیل وکړ، شیبه وروسته سارا توخی پیل کړ عبدالله اوبه ورکړې خو هغسې وه ژر له موټر ښکته شو او د څټ دروازه یې خلاصه کړه سارا ته یې پهٔ شا څو واره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړل د سارا ټوخی او سلګۍ ودرېدې خو سترګې يې لهٔ اوښکو ډکې وې، عبدالله تک ژېړ شو ويې ويل:

- لکه چې خوګ مې کړې؟

سارا له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- نه لږ احساساتي شوم ځکه مور مې هم دومره پام راباندې نه ؤ کړی

عبدالله خوښ شو سينه يې پراخه ونيوله ويې ويل:

- مورږ د ميلمه قدر کوو

ګړۍ وروسته موټروان راغی، موټر روان شو عبدالله او سارا دواړه ويده شوي وو...

نوی سهار کيدونکی وو، رڼا بيا د ځمکې پر غيږ کې پرته وه، عبدالله را ويښ شو موټروان وويل:

- ويښ شوې ځوانه

- امم! هو چيرته يو؟

- بس دا دی غزني ته ورسيدلو د ښار مينځ وو تر لږې څوک نهٔ ښکارېدل عبدالله پهٔ سارا غږ وکړ

- ويښه شه، را ورسيدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا ويښه شوه، له موټر ښکته شول ټيکری يې بيا په غاړه کې اچولی ؤ، عبدالله موټروان ته وويل:

- دا کوم ځای دی؟

- دې ځای ته روضه وايي آغه د کابل سړک دی

- خيريوسې! څو روپۍ شوې؟

- ځه ځوانه! زما همسفر په کار ؤ، نه پيسې

عبدالله بيا ترې مننه وکړه موټر بيرته وگرځېد ولاړ...

د لويې لارې پر سر ولاړ وو، عبدالله ښادر خور کړ کيناست، پورته يې وکتل ويې ويل:

- تا بيا ټيکری له سر لرې کړی؟

سارا ژر ژر ټيکری په سر کړ څه يې ونه ويل، د لمر په وړانگو د سارا زيړ ويښتانو ځلېدل، د ښار لهٔ خوا يو موټر را روان ؤ، عبدالله پاڅېدو، ښادر يې څنډ وهلو موټر را نږدې شو، ودرېدو عبدالله وويل:

- وستازه! کابل ته ځو

- کابل ته خو نهٔ ځم خو تر يو ځای چې ځم راسره ولاړ شئ، را پورته شئ

عبدالله او سارا موټر ته پورته شول، د غرونو په منځ کې د موټر تور دود پورته کېدو، ورو ورو موټر له غرونو پناه شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان عبدالله او سارا ته کتل لنډه شيبه وروسته يې وويل:
- خپه نسې وروره، خو ميرمنه دې فيرنگۍ ښکاري

عبدالله څه ونه ويل سارا موټروان ته رډ رډ وکتل ويې ويل:
- زه دې ده ميرمنه نهٔ يم

د بريک ټسس شو موټر ودرېدو موټروان وويل:
- ښکته سئ، کوپارو! ما به پهٔ غم واړوئ

عبدالله او سارا له موټر ښکته شول، موټروان له ورپسې د سارا بيک ور وغورځولو ويې ويل:
- درواخلئ! د کوپر زامنو

د لارې پهٔ څنډو کې ځای ځای د چنارو ونې ولاړې وې، عبدالله د سارا بيک پهٔ شا کړئ وو سارا ته يې کتل پهٔ غوصه يې وويل:
- ډېره بې عقله يې، ډېره!
- ولې نو ما څه غلط خو ونه ويل؟
- غلط او سيې پسې به نهٔ گرځېدې پهٔ تش ويلو زما ميرمنه نهٔ کيدې

سارا څه ونه ويل، عبدالله پهٔ خندا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هاها، زه هسې فیرنګۍ سره واده نهٔ کوم

سارا پهٔ غوصه وویل:
- ته ولې نهٔ پوهیږې زه فیرنګۍ نهٔ یم سترګې شوم نور لهٔ دې خبرو زه هلته ژوند کوم یم د همدې وطن

د عبدالله رنګ زیړ واوښت، غلی پر لار روان ؤ

د غرمې وخت کېدو هغسې پر لاره روان وو، سارا ودرېده ویې ویل:
- نه! نور نشم تللی

عبدالله خپل څادر د لارې څنګ ته پټې په پوله را خور کړ ویې ویل:
- راشه کینه دمه د جوړه کړه

سارا وویل:
- خو زه وږې هم یم
- ته خو ډاېټېن کوې څنګه وږې یې؟
- ډایټینګ ډاېټېن نه خو داسې هم نده چې وږې کیږم بهٔ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ولاړ په پټي کې د منو یوه دنګه ونه ولاړه وه، عبدالله لاس ور پورته کړ نۀ ور رسیدو، ونې ته وختولو د خپل واسکټ جېب کې یې ۴ منې واچولې پښه یې وښویېده درز شو را ولویدو، کس چغه کړه:

- اې د اغه زامنو

عبدالله منډه کړه سارا یې تر لاس ونیوله او له پټي ډېر لرې ولاړ...

لږ وروسته ودرېدل عبدالله له خپل جیب منې راوباسلې سارا ته یې ورکړې سارا پۀ خندا شوه

عبدالله وویل:

- څه شوي؟ ښه مکوه بد نشته

سارا هغسې خندل پۀ خندا خندا کې یې وویل:

- ته چې له ونې را ولویدې ډېر جالبه وه

عبدالله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- ښه ژر ژر وخوره چې ورسیږو دا لاره ټوله له ترهګرو ډکه ده

سارا یو منه وخوړله پاڅېدله او روان شول، لږ وروسته پر لاره د سړک څنډې ته روان وو مخکې د اوبو غږ اوریدل کېدو، چینه وه د پاسه یې شنه پټي وو سارا ودریدله عبدالله ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته راکړه زما بیک
- څه؟ څه يې کوې؟
- ته خو يې راکړه

عبدالله بیک ورکړ سارا د بیک له مینځ خپله کېمره را وباسله عبدالله ته يې وويل:
- ودرېږه چې عکس د وباسم
عبدالله مُسک شو ويې ويل:
- زه شرمېږم
- ودرېږه جلۍ خو نهٔ يې چې شرمېږې

سارا د عبدالله څو عکسونه وباسل عبدالله ته يې وويل:
- دلته راشه
- څه څه وشول
- دا وينې؟
- هو
- دغه ټنۍ ته شته وايي زه هلته درېږم پهٔ دې دوربين کې يې وګوره بيا بهٔ دا ټنۍ کېکاږې

عبدالله کېمره لاس کې واخيسته سارا ورته مخامخ دريدلې وه د زلفې يې شمال پر مخ پټيم جوړ کړی وو، عبدالله ټنۍ کېکاږله د شته ټق شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا راغله عکس يې وکتلو عبدالله ته يې پهٔ مُسکا وويل:

- وګوره! فوټوګرافر شوې

- څه؟ هغه چيش وي؟

- هغه پښتو کې ورته څه وايي امم! انځورګر

عبدالله وخندل او ويې ويل:

- ځه نو چې ځو چې پهٔ لاره مو شپه نهٔ شي

د سارا زړه پهٔ عبدالله ډاډه ؤ، د خوشالۍ ټوپونه يې وهل...

وخت پهٔ تېريدو ؤ، لمر د غرونو تر څټ پناه شو، پر لاره د شنو فصلونو مزل ختم شو، مخکې سپيره دښته وه، عبدالله وويل:

- شپه به دلته تيره کړو، که مخکې کوم کلی راشي، سبا له دې ځای شايد موټر پيدا شي

هغسې روان وو، تر کيلومټرونو کوم کلی نهٔ ليدل کېدو، د سړک پهٔ ځينو څنډو د شهيدانو قبرونه تر سترګو کيدل، مخکې د يو کوچني غره پر سر د اور سرې لمبې ختې، سارا وويل:

- عبدالله

- هو

- هغه ګوره، د غره پر سر کور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو اوس مې پام شو راځه ورشو کې د شپې ځای راکړي
- راځه

ور روان شول، سارا وویل:
- زه خو دلته نشم ختلی

عبدالله په عاجزه خوله وویل:
- نو لاس د راکړه

سارا د عبدالله لاس نیولی وو، عبدالله هغسې روان وو شاته یې نهٔ کتل، سارا له ځانه سره وویل:
- کهٔ ټول عمر مې داسې لهٔ لاس ونیسې څه به وشي؟
عبدالله واوریدل خو نا ګمانه یې وپوښتل:
- څه دې وویل؟
- نه نه هسې مې ځان سره سندره ویله
- هو پرون مې د فرینګیانو سندرې واوریدې

غره ته وختل کورته نږدې شول، بوډۍ له څاه اوبه راباسلې عبدالله ور منډه کړه، د څاه پړی یې ترې واخیست اوبه یې را وباسلې، بوډۍ وویل:
- تاسو څوک یاست په دې شپه کې دلته څه کوئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا وویل:

- تروريې دی زما خاوند دی موږ کابل ته ځو راباندې شپه شوه د یوې شپې ځای راکوئ؟

بوډۍ په مُسکا وویل:

- چې ستا خاوند دی زما زوی دی، هرکله راشئ

کورته دننه شول سپین ږیري شړۍ په ځان خوره کړې وه ویې ویل:

- ستړي مشئ، ستړي مشئ، حمیدې دوی څوک دي؟

بوډۍ ورته کیسه وکړه، سپین ږیری خوښ شو، شیبه وروسته یې عبدالله ته کړل:

- زویه! په مئینتوب مو واده کړی؟

عبدالله له یوې درواغنجې مُسکا وروسته وویل:

- نه، پلار مې ویل:

- مینه د چرسو د لومړۍ نشې په څېر ده، دویم ځل د حتماً زړه ورته کیږي، خو! که د وکړه تر مرګ یې نشې پریښودی

یو دم سارا وویل:

- ضرور نه ده په وچو کې لامده وسوځوو، مینه ښه ده، بس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله او سپین ږیری دواړه غلي شول، بوډۍ راغله ویې ویل:
- راځئ ډوډۍ تیاره ده، پیرکي مې پاخه کړي، زما د سرې ډېر خوښ دي، ستاسو هم پکې قسمت و.

ډوډۍ یې وخوړله، عبدالله وویل:
- تروري کۀ نۀ پۀ زحمت کیږې، موږ به ویده شو سبا باید وختي لاړ شو

بوډۍ ولاړه ترخو د خوب ځای تیار کړي، عبدالله له بوډا سره په کیسه بوخت وو، بوډا وویل:
- پلار د مینه کې دوکه خوړلې وه؟
- نۀ پوهیږم، خو ماته وایي مینه مه کوه

بوډا غلی شو شیبه وروسته یې وویل:
- اَلْفِراقُ اَشَدُّ مِنَ الْمَوتِ
- څه؟
- جدايي له مرگه سخته ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ راغله سارا او عبدالله یې بلې خونې ته وبلل، خونې ته دننه شوله بوډۍ ولاړه، عبدالله وویل:

- سترې یو هسې نه تر ناوخته ویده پاتې شو

سارا غلې وه لنډه شیبه وروسته یې بیک ته لاس کړ یو څه یې را واخیستل، چالان یې کړ، رڼا یې د سارا پهٔ سترګو کې څرک وهلو عبدالله د واره وویل:

- سارا! دا څه دي؟

- دا آلارم دی

- هغه څه وي؟

- دا به مو سهار وختي راوینښ کړي

- واه! ته خو ډېره تکړه یې

سارا مُسکۍ شوه، عبدالله پهٔ تیاره کې ورته کتل د سترګو سپین یې کره ښکارېدل، شپه پخه شوه دواړه ویده شول...

سهار شو د چرګانو بانګونه تر غوږ کیدل، څو شیبې وروسته د آلارم شړنګهار پیل شو، سارا سترګې پرانیستې غږ یې کړ:

-عبدالله! وینښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ویښ نهٔ شو سارا پهٔ بیک کې خپل سامان ټولولو له ځانه سره یې ویل:

- کاش چې هره ورځ ما پر تا غږ کولای

عبدالله ویښ شو له خپل ځای پاڅېدلو د دروازې غږونو بوډۍ له خوبه ویښه کړله، سارا او عبدالله د باندې ووتل بوډۍ راغله ویې ویل:
- زویه! ډېر وختي روان شوئ، خو مخه مو نهٔ نیسم، ځئ الله مو مل شه

ورو ورو روان شول، له غره ښکته پر سړک یو موټر روان وو عبدالله وویل:
- ژر راځه چې وروسته بیا موټر نهٔ پیدا کیږي

سارا پهٔ وارخطایۍ وویل:
- صبر وکړه زه تاته یو څه وایم
- د صبر وخت نهٔ دی، ژر راځه بیا به ووایې

پهٔ منډه روان وو، سړک ته ورسیدل د سړک سره ودریدل سارا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-اوس ووایم؟

عبدالله په غوصه وویل:

- ووایه! داسې څه وایې؟
- له ماسره ځې؟

- خو دا دی روان یم درسره
- نه داسې نه
- نو څه رقم پهٔ هوا؟
- امریکا ته

عبدالله له شیبې وروسته وویل:

- خیریت خو دی؟ ماهم فېرنگی جوړوې؟

سارا غلې شوه څو شیبې وروسته یې وویل:

- ترڅو دلته وو، زه کوچنۍ وم امریکا ته له تگ وروسته مې پلار له لاسه ورکړ، مور مې د هغې غم په سر واخیسته زه له دواړو طرفو یتیمه شوم، چا هم راته پام ندہ کړی، ته یو پردی یې زه دې د خپل پهٔ خېر تردې ځای راوستلم، پرما د پام وکړ کهٔ داسې ټول عمر راسره وې څه کفر به وشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله چُپ وو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:

- زما سر خلاص نهٔ شو تا څه وويل؟

سارا پهٔ غوصه وويل:

- زه درباندې مئينه شوې يم، مينه درسره لرم

د عبدالله رنګ تک سور شو هيڅ يې ونهٔ ويل، له لرې يو موټر ښکاريدو عبدالله موټر ته پهٔ لاس اشاره وکړه، موټر ودرېدلو ډاټسن موټر وو مخکې له ميوې ډک ؤ، دواړه شاته باډۍ ته پورته شول...

يو بل ته يې کتل خو ويلو ته هېڅ نهٔ وو، څو شيبې وروسته موټر ودرېدلو عبدالله شاته وکتل يو چغه شوه:

- ولې يې هماغه کاپره ده

عبدالله سارا له لاس ونيوله له موټر يې ټوپ کړ، منډې يې کړې د ډزو ترهګرو د ماشينګنو خولې د دوی خوا ته سيخې کړې ټق شو عبدالله پهٔ مټه ولګيد تر يو ځای ورسيدل د يوې تيږې شاته کيناستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا خپل لوپټه ښېرې کړه د عبدالله ټپ يې وتړلو او په ژړغوني غږ يې وويل:

- ټپ دې ژور نهٔ دی، مرمۍ يې تر ښنګ تيره شوې ژر به روغ شي

څو شيبې ووتلې سارا ژړل، د عبدالله سترګې ډکې شوې لنډه شيبه وروسته يې وويل:

- پوهيږې؟ زما لپاره تراوسه چا نهٔ دي ژړلي

څو شيبې چُپ ؤ بيا يې وويل:

- د چرسي زوی مئين شو

سارا مُسکۍ شوه ويې ويل:

- نو راسره ځې؟
- هو ځم درسره خو پلار مې...
- اوس يو ځل لاړ شو بيا بيرته د تل لپاره راځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله غلی شو څه یې ونهٔ ویل، ګړۍ وروسته د لویې لارې پهٔ طرف روان شول، یو موټر پیدا شو ور پورته شول، موټر روان شو، سارا د عبدالله پر اوږه سر کېښود عبدالله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- فیرنګۍ! مینه درسره لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library